

**Subject to change.
Translation of advance
text.**

**Read the speech online:
www.bundespraesident.de**

Berlin, 22/04/2024
Page 1 of 3

**Federal Cumhurbaşkanı Frank-Walter Steinmeier'in
Tarabya Kültür Akademisi'nde düzenlenen kültür
gecesinde
İstanbul, 22 Nisan 2024**

Türklerin yaklaşık kelimesini sevdiklerini duydum. O halde kendimi sevdirmek için size yaklaşık beş dakikalık bir konuşmayla hitap edeceğimi duyuruyorum.

Yıllar önce buraya ilk geldiğimde adeta nefesim kesilmişti. Bu rüya gibi mekân sadece Boğaz'ın kıyısındaki nefes kesici konumu nedeniyle eşsiz değil. Tarabya, her zaman hareketli olan bu şehirde adeta bir şifa merkezi gibi. Buradaki park aynı zamanda Türkler ve Almanlar arasındaki yakın ilişkilerin ne kadar uzun bir geçmişe dayandığını da gösteriyor. Sultan Abdülhamid 1880 yılında burayı dostluğun daha da gelişmesi umuduyla Alman İmparatorluğu'na bağışlamıştı. Türk-Alman ilişkileri ancak böylesine ihtişamlı bir ortamda büyüyüp gelişebilirdi! Ve bunun arkasında da mutlaka bu fikir yatıyordu...

Ülkelerimiz arasındaki ilişkiler sadece uzun bir geçmişe dayanmıyor, aynı zamanda son derece büyük bir çeşitliliğe de sahip. Biz 100 yıldır birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. Almanya, ortak Gümrük Birliğinde Türkiye'nin en önemli ticaret ortağı. Ayrıca dış politika alanında, NATO'da ve şu anda Orta Doğu'da yaşanan dramatik ve son derece tehlikeli kriz durumu karşısında da çok yakın bir işbirliği içindeyiz.

Ancak ortak çıkarlarımız sadece ekonomik ve siyasi alanda değil. Türk-Alman ilişkileri yüzyıllar boyunca kurulan insani bağlar sayesinde canlılığını koruyor. Bu akşam burada görebileceğiniz gibi Boğaziçi Almanları ve Almancılar, yakın ilişkiler içinde olan sanatçılar ve akademisyenler sayesinde canlılığını koruyor. Tarabya Kültür Akademisi, çok sayıda programı ve burslarıyla, kültürel ve sivil toplum alanlarının korunması konusunda önemli bir rol oynamaktadır. Vakıflar, STK'lar ve Goethe Enstitüsü de güvenilir ortaklar olarak diyalog için önemli platformlardır - bunun için teşekkür ederim!

Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkiler hiçbir zaman tek yönlü olmamıştır. Bruno Taut gibi dünyaca ünlü Alman mimarlar ya da Berlin'in eski belediye başkanı Ernst Reuter, 1933'ten itibaren Türkiye'ye sığınmış ve genç Cumhuriyetin inşasına katkıda bulunmuşlardır. Türk-Alman ilişkileri bugün hala her yerde, Ankara'nın sokaklarında ve meydanlarında görülebiliyor. Dolayısıyla biz Almanların, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Türkiye'nin şekillenmesine katkımızın olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Ancak bunun da ötesinde, artık yaklaşık üç milyon Türkiye kökenli insan da ülkeme şekil veriyorlar, birçoğu Alman vatandaşı oldu ve bizim bir parçamızlar. Uzun bir süre birçok insan onları sadece misafir işçi olarak gördü, geçici bir süre için gelen yabancılar olarak kaldılar. Hatta ikinci ya da üçüncü kuşakta bile, Almanya'da doğup büyümüş olsalar bile, birçok kişi Türkiye kökenli insanlarda sadece farklılıkları gördü ve aslında çoktan bize ait olduklarını kabul etmediler. Onlar göçmen kökenli insanlar değil, ülkemiz göçmen kökenli bir ülke! Anayasamızın 75. yıldönümü öncesinde, cumhuriyetimizin doğum günü kutlamalarından bir ay önce Türkiye'ye gelerek şunları ifade etmek benim için önemliydi: Sizin hikayeleriniz, ülkemizdeki dört kuşak Türkiye kökenli insanın hikayeleri, Almanya'nın geçmişinin bir parçasıdır! Bugün, ziyaretimin hemen başında, bu hikayelerin yüz binlercesinin başladığı Sirkeci tren istasyonundaydım.

"Nerelisin?" Türkiye kökenli insanlar bu soruyu sadece Almanya'da duymuyorlar. Türkiye'de onlara Almancı, Almanyalı deniyor. Nereden geliyorum ve nereye aitim? Almanya'daki Türkiye kökenli yazarların bir kuşağı şimdi bu soruları ele alıyorlar. Aralarında bu yolculukta bize eşlik eden ve birazdan dinleyeceğimiz Dinçer Güçyeter var, Dilek Güngör, Necati Öziri, Fatih Çevikkollu, Deniz Utlu gibi, hepsinin adını burada sayamayacağım daha niceleri.... Sözde misafir işçilerin çocukları olarak Almanya'da doğdular ve romanlarında kendi kimliklerini, aidiyetlerini ve kökenlerini arayışlarını anlatıyorlar. Ailelerinin hikayelerini kaleme alarak ve kuşakları aşan yaraları bazen öfkeyle, bazen hüznle, çoğu zaman da sorgulayarak anlatarak, bize Almanya Federal Cumhuriyeti'nin tarihi hakkında da ve dolayısıyla hepimiz hakkında bir şeyler söylüyorlar.

Bu Türk-Alman yazarlar ebeveynlerinin sessizliğini bozdular. Kitapları çok satıyor, Almanya içinde Almanya hakkındaki tartışmaları şekillendiriyorlar. Türkiye kökenli Almanların yeni nesli yeni bir özgüvenle burada söz sahibi oluyor. Onlar, bu ülkenin kendisinin bilincinde olmasına katkıda bulunan sesler.

Bir keresinde vatanın çoğul olarak da var olduğunu söylemiştim. Almanları ve Türkleri birleştiren bir tutku, tek bir vatani seçmek zorunda olmamanın ne kadar doğal olduğunu gösteriyor: Futbol. Hem Alman hem Türk milli takımının kaptanları Türk anne ve babadan Almanya'da doğup büyümüş. İlkay Gündoğan Gelsenkirchen'den, Hakan Çalhanoğlu ise

Mannheim'dan geliyor. Kim bilir, belki de takımları bu yaz Avrupa Kupası'nda karşılaşır.

Almanların ve Türklerin sevdiği bir şey daha var: Mangal yapmak. Bu nedenle hepinizi, sanatını Almanya'da öğrenmiş olan İstanbullu harika şef Cem Ekşi'nin bizler için hazırladığı açık büfeye davet etmekten mutluluk duyuyorum. Berlin Yorckstraße'de popüler bir kebab dükkânı işleten üçüncü kuşaktan Arif Keleş'in bu seyahatimde bana eşlik etmesinden de ayrıca mutluluk duyuyorum. Bu arada biraz önce bahsettiğim milli takımımızın da en sevdiği kebabçısı olduğunu da duydum. Bugünkü haliyle Berlin'deki Türk misafir işçiler tarafından geliştirilen döner, artık Almanya'nın ulusal yemeği haline geldi: Hiçbir fast food yemeği Almanya'da dönerden daha çok satılmıyor, daha çok yenmiyor, hatta daha çok ihraç edilmiyor. Dönerin değiştirilmiş "tipik Alman" tarzı olarak tanımlanabilecek hali "Kotti Berliner Döner Kebab" adı altında New York'a bile ulaştı. Döner mutfağımızda ve ülkemizde kendine yer edinmiş ve Türk-Alman günlük kültürünün bir parçası haline gelmiştir. Arif Keleş ile birlikte birazdan bir döner kebab hazırlamak için sabırsızlanıyorum.